

leeraar in godsdienst aan het plaatselijk atheneum, een bijverdienste, zegt monseigneur de vicaris minzaam glimlachend, die u niet onwelkom zal zijn.

Bernard begrijpt dankbaar dat men hem, armen jongen, dadelijk een behoorlijke verdienste heeft willen bezorgen en berekent inwendig hoeveel hij per jaar sparen zal om later in Leuven tante Mieken niet meer te moeten aanspreken. De gedoctoreerden van Leuven worden doorgaans tot eervolle ambten beroepen in den dienst van de kerk. De toekomst lacht dezen jongen priester toe.

Dus snelt Bernard met moeder van Pitthem in West-Vlaanderen naar Mechelen en vandaar naar ons gehucht om tante Mieken blij te maken, die niet goed begrijpt waarom hij doodsbleek wordt bij het nieuws omtrent zijn geestelijke medehelpster jufvrouw Irma en zijn vriend. Hij bezoekt Mans, die aan den linkerkant verlamd in een zetel hangt, zwaar in haar vet en niet te troosten. Hij bezoekt Rosalie en J. Peleman met zijn nog geschonden gezicht. Hij bezoekt Fik Rollé die het hoofd ook al laat hangen, steeds maar herhaalt hoe goed hij het bedoeld heeft en de handen wringt om Mans. Nog rapper dan van Pitthem naar hier, snelt Bernard van hier naar Brussel, omdat hij daar zoogezegd van alles te regelen heeft in verband met zijn benoeming, maar hoe gering is hem opeens die benoeming geworden.

Hij ijlt eerst naar de kamer van Irma, een adres uit zijn notaboekje, maar zij is natuurlijk in het ministerie. Hij moet daar naar haar laten vragen en mag zij hem niet in een spreekkamer brengen of wil zij niet, hij wandelt in alle geval met haar in een breede gang op en neer, waar de gaande en komende man hen voorbij moeten; een ervan pinkoogt naar den deurwaarder.

Irreke blijft stroef, al dankt zij vriendelijk voor goede bedoelingen en vriendelijkheid. Maar zij heeft niets en niemand nodig. Die christene menschen van thuis kent zij nu goed en van al den catechismusbuicht, haar als kind aangeleerd, heeft ze genoeg. Binnenkort wordt haar kind geboren en als het mag leven als 't God belieft, maar zij hervat zich ostentatief om die drie woorden weg te laten, als het mag leven, zal zij er voor zorgen, zij alleen. Zij heeft haar betrekking en zal haar kind groot brengen, het opvoeden naar de ondervinding die zij heeft opgedaan. Bernard fluistert dat zij mag kwaad zijn op iedereen, maar op hem niet. De heele katholieke kerk mag slecht zijn, daarom is hij het nog niet, want, glimlacht hij pijnlijk, er kan bij toeval altijd nog een goeie tusschen loopen. Zij moet hem iets toestaan en dat mag zij niet weigeren: hij ook zal voor haar kind zorgen, zoo nodig met al wat hij heeft. Een oogenblik kijkt Irreke op, getroffen; het volgend oogenblik kijkt zij weer naar den grond en, och meneer Bernard, zij wil niet brutaal zijn, gij zijt een braaf man, hartelijk dank, maar ze moeten haar nu maar allemaal alleen laten. Met een zucht en een afwerend gebaar van de handen: laat mij nu allemaal gerust.

Bernard spoedt zich naar de bureelen van zijn vriend. Ze zijn al gesloten.